

De Goddelijke Instrumenten van de Mens 2

Goddelijke seks

Schrijver: Eva Bron
Coverontwerp: Eva Bron
ISBN:9789402186536
© Eva Bron

De Goddelijke Instrumenten
van de Mens 2

Goddelijke seks

Eva Bron

Inhoud

blz

Inleiding	6-15
Hoofdstuk 1 Passie versus lust	16-19
Hoofdstuk 2 De liefde bedrijven	20-34
Hoofdstuk 3 Wat is liefde?	35-43
Hoofdstuk 4 Intimiteit	44-48
Hoofdstuk 5 Genezen van geweld	49-57
Hoofdstuk 6 Onnatuurlijkheden	58-64

Inleiding

Mijn hele leven moet ik strijd voeren met de vele liefdeloze hier op aarde. Van mijn ouders tot mijn tweede grootste liefde en hele volksstammen er tussenin. Om te kunnen blijven wie ik ben, een liefdevol mens.

Als je liefde kent, moet je je vaak verdedigen in deze wereld. Liefde is fel begeert en ongekend meestal hier op aarde. Vaak verdacht en reden tot grote jaloezie en geweld zelfs. Bekenden en onbekenden slaan op je in, gewoon. Vol kilheid, ego en minachting.

Mensen doen van alles om je ervan te overtuigen dat je een idealist bent, dat waar je in geloofd, dat dat niet bestaat. Maar ik besta en naast mij bestaan er anderen, die het ook begrijpen. En ik geloof eigenlijk niets, ik ben en ik vertrouw. Dat is iets anders. Ik leef vanuit mijn bewustzijn, zoveel ik kan. Niet vanuit de beperkte geest. Ik kan vertrouwen door eerdere ervaringen en *het weten* wat hieruit voorkomt. Omdat het leven mijn bewijs is. En al ervaren sommigen geesten mij als een raar mens, ik ervaar mezelf als erg natuurlijk en logisch. Maar beperkte geesten willen nu eenmaal graag gelijk krijgen, anders krijgen ze kortsluiting. Ze willen hun eigen beperking desnoods wel in je rammen.

Het is heel apart, hoe krom mensen kijken en handelen. Ze beweren dat ze liefde willen, dat ze er alles voor over hebben; maar geef ze een beetje liefde en voor je het weet, heb je weer een mes tussen je ribben. Er zijn er die je maar blijven steken, het mes maar in het rond blijven draaien, in jou, om je zo te dwingen. Ze eisen dat je liefde ontkent, dat je toegeeft dat het een fabel is. En al genees je iedere keer voor hun ogen door liefde, al voelen ze de liefde en kunnen ze het aanraken. Ze zijn zo bang dat ze je proberen te vernietigen. Zo diep zijn hun wonden en angsten, zoveel maakt liefde bij ze los.

Liefde haalt de waanzin in mensen naar boven om het te genezen, maar mensen begrijpen dit niet. Ze geloven zo in de ontkenningen, ze geloven zo hard dat liefde niet bestaat, het maakt ze monsters vaak. Hoe meer liefde, hoe dieper de wonden zijn die naar boven komen om te genezen. Verborgene wonden krijgen geen daglicht, geen lucht, geen

aandacht. Verborgen wonden rotten, achter gesloten deuren, verder en vreten de mens zo, van binnenuit, op. Van buiten een vriendelijk gezicht, van binnen opgevreten door interne waanzin waar niemand om heeft gevraagd.

Deze waanzin wordt van generatie op generatie opgelegd en opgedrongen. Cultuur zorgt hier (meestal) voor. De regels en wetten van de cultuur bepalen wie je mag zijn, wie je *moet* zijn. Wie je moet zijn om bemint te kunnen worden door de cultuur, als je je best doet. Maar de waarheid is dat dit absoluut leeg is en niets met liefde te maken heeft. Cultuur houdt van je buitenkant, houd je aan de buitenkant, door wat je aan de wereld laat zien en geeft, maar dan wel gebonden aan de cultuur. Ontzettend oppervlakkig. Iets anders is fout, in strijd met cultuur. Een belediging van de voorouders. Wie denk jij wel te zijn? Zomaar zelf te willen leven? Maling hebben aan de wetten en regels? Alsof leven van jou is? Nee, jouw leven is van de cultuur. Anders beledig je je voorouders, dan ga je zeggen dat ze het fout deden. Is natuurlijk niet zo, maar zo wordt het je wel opgedrongen. Er valt niet eens over te spreken! Jij mag jou niet zijn. Hoe durf je!

Cultuur eist je op, als handlanger, om te bewijzen dat je voorouders gelijk hadden en het beter wisten. Cultuur eist dat het leven stilstaat, dat het verleden herhaald wordt; keer op keer. Dat jij het moet doen, zoals het voor jou werd gedaan. Geen eigen leven, nee, je moet het verleden herhalen, anders ben je raar of niet te vertrouwen. En als je heel braaf bent en alles doet wat de cultuur van je vraagt, dan word je beloond. Je hebt jezelf totaal opgegeven en andermans waanzin geïntegreerd in je systeem ondertussen. Je bent jezelf helemaal kwijt, maar een voorbeeld voor je cultuur. Je krijgt applaus en aandacht, maar dan moet je het wel vol blijven houden. Anders verlies je meteen deze voorwaardelijke liefde die niet eens voor jou zelf is. Hoe volwassen dit alles! Niet dus.

Het is de waanzinnige liefde voor de cultuur die jou alleen ten deel kan vallen zolang je deze naleeft, zo goed als je kunt. *Jij* zult nooit gekend worden. Je bent cultuur geworden. Je bent een wrak geworden, een lijk van het verleden, oppervlakkig gezien. Je moet je dagelijks in bochten wringen om al die oneigenlijke regeltjes en wetten te volgen. Zij kunnen nooit echt bij je gaan horen, niet van nature.